

[Finansministeren.]

teknisk henseende, der er tale om. Jeg skal i denne forbindelse fremhæve det hensigtsmæssige i, at omsætningsafgiften af stærke drikke har kunnet indarbejdes i lovforslaget. Omsætningsafgiften indbringer efter de senere års gentagne forhøjelser større beløb end de heromhandlede specifikke afgifter, som omsætningsafgiften supplerer. Den samlede indtægt af de i forslaget optagne afgifter var i 1953 og 1954 477 mill. kr. og 500 mill. kr., heraf omsætningsafgift henholdsvis 342 mill. kr. og 360 mill. kr.

Med hensyn til beskattningen af øl med 2¼ pct. alkohol og derover, hvoraf der efter gældende love svares dels en afgift pr. hektoliter, dels omsætningsafgift af engrossalgets værdi, er der også foreslået en teknisk forenkling, idet afgiften pr. hektoliter er foreslået forhøjet således, at den tilnærmelsesvis svarer til de to gældende afgifter; som følge heraf bortfalder opkrævningen af omsætningsafgift af engrossalget af øl, jfr. forslagets § 36.

Iøvrigt har man ved den tekniske revision omredigeret og moderniseret de gældende bestemmelser. Jeg henviser i så henseende til de bemærkninger, der ledsager forslaget.

Man regner i administrationen med, at det forberedende arbejde med en eventuel gennemførelse af forslaget vil kræve en måneds tid, og jeg skal derfor tillade mig at henstille til det høje ting at fremme behandlingen af lovforslaget, således at en ny lov kan træde i kraft den 1. april d. å., idet en del midlertidige bestemmelser vedrørende disse beskattingsområder udløber til dette tidspunkt.

Idet jeg anbefaler forslaget til det høje tings velvillige og hurtige behandling, vil jeg gerne rette en tak til ordførerne for deres deltagelse i det foreliggende arbejde. Jeg vil endvidere takke A/S De Danske Spritfabrikker, Bryggeriforeningen, Vinhandlerforeningen og Frugtvinsfabrikantforeningen for de oplysninger, hvormed de har bidraget ved udarbejdelsen af forslaget.

Undervisningsministeren (Bomholt): Jeg skal herved tillade mig overfor det høje ting at fremsætte forslag til lov om benyttelse af betegnelsen arkitekt.

Spørgsmålet om en beskyttelse af denne betegnelse har været rejst allerede i 1925,

da undervisningsministeriet på foranledning af henvendelser angående arkitekt- og ingeniørbetegnelserne nedsatte en kommission til behandling af det generelle spørgsmål om indførelsen af en eneretsbenævnelse for særlig uddannelse. Kommissionen afgav i 1929 en betænkning, der mundede ud i et lovforslag, hvorefter de forskellige fagministre indenfor deres områder skulle fastsætte beskyttede betegnelser for personer med offentlig uddannelse. Dette lovforslag blev af statsministeren forelagt rigsdagen, men blev ikke gennemført, da spørgsmålet endnu ikke ansås for tilstrækkelig afklaret til at gøres til genstand for lovgivning.

I 1943 nedsatte undervisningsministeriet en kommission med den opgave at undersøge og overveje spørgsmålet om de vordende arkitekters kunstneriske og bygnings-tekniske uddannelse, og under behandlingen af de undervisningsmæssige problemer toges også spørgsmålet om en beskyttet arkitektbetegnelse op til drøftelse i kommissionen.

I arkitektuddannelseskommissionens betænkning af 1952 redegøres for den øjeblikkelige situation, hvor enhver uhindret kan kalde sig arkitekt og udøve arkitektvirksomhed, hvilket kan medføre fare for de byggende, der ofte vil anse arkitektbetegnelsen for en kvalitetsgaranti. Kommissionen har derfor ment, at en særlig benævnelse fremtidig bør forbeholdes personer med en uddannelse af et vist omfang, samt at denne benævnelse bør være arkitekt. Derimod er der enighed om, at selve arkitektgæringen som hidtil må være fri.

Under hensyn til arkitektuddannelseskommissionens standpunkt og på basis af et i dennes betænkning optaget udkast til en lov om arkitektbetegnelse har undervisningsministeriet efter forhandlinger med bl. a. boligministeriet, handelsministeriet og Det kgl. Akademi for de skønne Kunster udarbejdet det foreliggende lovforslag om benyttelse af betegnelsen arkitekt. Man har herunder overvejet, om der i forbindelse med reglerne om arkitektnavnet burde gives bestemmelser om beskyttelse af en betegnelse for personer uddannet på håndværker-skolerne, men da der på dette område næppe er noget egentligt behov for en eneret, og da en passende fællesbetegnelse for de i betragtning kommende håndværksmæssige uddannelser kun vanskeligt kan findes, har jeg